

Folketingets Retsudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail vfm@vfm.dk

CHC/ J.nr. 2008-6215

Dato: 17. september 2008

Under henvisning til Folketingets Retsudvalgs brev af 14. august følger hermed velfærdsministerens endelige svar på spørgsmål nr. 1001 (REU Alm. del).

Spørgsmål nr. 1001:

"Hvilke overvejelser giver henvendelsen (REU alm. del - bilag 534) ministeren anledning til, og hvad er ministerens generelle kommentarer til reglerne og praksis på området?"

Svar:

I forbindelse med en anbringelse uden for hjemmet har forældrene og barnet eller den unge ifølge servicelovens § 71 ret til samvær og kontakt under anbringelsen. Det er ofte af stor betydning for barnets eller den unges forhold under anbringelsen uden for hjemmet, at kontakten med forældrene opretholdes.

Det er kommunen, der skal sørge for at forbindelsen holdes ved lige, særligt når det drejer sig om svage forældre. For at støtte op om samværet, kan kommunen med forældremyndighedsindehavers samtykke træffe afgørelse om, at der er en tredje person til stede under samværet. Kommunen kan desuden, fx fordi der er en bekymring om barnets eller den unges sikkerhed under samværet, træffe afgørelse om at iværksætte et overvåget samvær.

Det er kommunalbestyrelsen, der fastsætter samværets omfang. Kommunalbestyrelsens afgørelse herom kan påklages til Det Sociale Nævn.

Børn og unge-udvalget kan ifølge § 71 stk. 3, når det er nødvendigt af hensyn til barnet eller den unges sundhed eller udvikling, træffe afgørelse for en bestemt periode om, at der ikke skal være samvær. Denne afgørelse kan påklages til Ankestyrelsen.

Der er ikke faste regler for, hvornår en afgørelse om samvær skal tages op, men medmindre forholdene hos barnet, forældrene eller anbringelsesstedet

ændrer sig væsentligt i perioden, vil det være naturligt, at spørgsmålet tages op i forbindelse med, at det overvejes om handleplanen for støtte til barnet skal revideres, jf. servicelovens § 70, jf. § 140.

Forud for en afgørelse om samvær skal der finde en samtale sted med barnet eller den unge jf. servicelovens § 48. Af vejledningen til loven fremgår det, at bestemmelsen giver myndigheden en pligt til at tilbyde barnet eller den unge en samtale. Målet er blandt andet, at der bliver taget hensyn til barnets eller den unges egen opfattelse af situationen. Barnet eller den unge har ret til at afslå at udtale sig.

Ifølge servicelovens § 48 stk. 2 kan samtalen desuden undlades, i det omfang sagens karakter eller barnets modenhed taler imod en gennemførelse af samtalen. Dette kan fx være, hvis en samtale stiller barnet i en urimeligt presset situation. I sådanne sager skal der foretages en konkret vurdering af, om hensynet til barnet eller den unge i afgørende grad taler imod, at barnet eller den unge høres eller inddrages. Begrundelsen bør fremgå af sagens akter.

I de tilfælde, der af den ene eller anden årsag, ikke finder en samtale sted med barnet eller den unge, bør myndigheden forsøge at tilvejebringe barnets eller den unges holdning til den påtænkte foranstaltning på anden vis.

Alle afgørelser vedrørende samvær, med undtagelse af afgørelsen om at afbryde samværet, træffes af kommunalbestyrelsen og kan påklages til Det Social Nævn.

Såfremt kommunalbestyrelsen eller børn og unge-udvalget skønner, at barnet eller den unge bør høres i forbindelse med eksempelvis en afgørelse om samvær, er der mulighed for, at barnet eller den unge, som personlig støtte og for at give tryghed, kan medbringe en bisidder til mødet, jf. servicelovens § 74 stk. 2.

I reglerne er der således forsøgt at tage højde for, på den ene side at sikre, at barnet eller den unge inddrages i beslutningerne om samvær, og på den anden side, at et barn eller en ung, som ikke magter eller ikke ønsker at blive inddraget i spørgsmålet om samvær, kan undgå dette.

Karen Jespersen

/ Charlotte Søderlund